

OPT DETECTIVI

ALEX PAVESI

Traducere din limba engleză de
FLORIN BUZDUGAN

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Anca Alina DUMITRU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVESI, ALEX

Opt detectivi / Alex Pavesi ; trad. din lb. engleză: Florin Buzdugan. - București :
Nemira Publishing House, 2022
ISBN 978-606-43-1262-4

I. Buzdugan, Florin (trad.)

821.111

Alex Pavesi
EIGHT DETECTIVES
Copyright © 2020 by Alex Pavesi
The moral right of the author has been asserted.

© NEMIRA, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia ARTPRINT SRL.
Tel: 0723.13.05.02; e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1262-4

Cei doi suspecți stăteau pe două canapele ce nu arătau la fel, în salonul alb și aproape depersonalizat, așteptând să se petreacă totuși ceva. O arcadă aflată între ei ducea spre o scară îngustă, fără geamuri: o firidă ce părea să domine încăperea, un fel de șemineu făcut la o scară mult prea mare.

Scara își schimba direcția fix la mijloc, ascunzând etajul de sus de ochii privitorului și dând impresia că duce spre un loc întunecat și nimic altceva.

— E un iad numai să aștepti aici.

Megan era în dreapta arcadei.

— Și cât durează o siestă?

S-a mutat la geam. Afară, peisajul rustic spaniol era de un portocaliu difuz. În arșița aceea, părea de nelocuit.

— O oră sau două, dar a tot băut.

Henry stătea într-o parte pe scaun, cu picioarele aruncate peste brațul acestuia și o chitară pe care o ținea în poală.

— La cum îl știu pe Bunny, o să doarmă până la ora cinei.

Megan s-a îndreptat spre măsuța cu băuturi și a început să se uite cu atenție la sticle, răsucindu-le cu grijă, până când fiecare era cu eticheta spre ea. Henry și-a dus țigara de la buze în fața ochiului drept, prefăcându-se că se uită la ea: un simulacru de telescop.

— Iar respiri prin pantofi.

Toată după-amiaza măsurase încăperea în sus și-n jos. Salonul, cu gresia albă și suprafețele curate ca lacrima, îi amintea de sala

de așteptare dintr-un cabinet medical; puteau la fel de bine să se afle într-un spital de cărămidă roșie din orașul lor natal, nu într-o vilă ciudată spaniolă, de pe creasta unui deal roșiatic, pricăjit.

— Dacă eu respir cu pantofii, tu mergi cu gura, a bolborosit ea.

Cu câteva ore înainte, luaseră prânzul la o mică tavernă din cel mai apropiat sat, aflat la circa treizeci și nouă de minute de mers pe jos, prin pădure, de la casa lui Bunny. Acesta se ridicase la sfârșitul mesei și amândoi văzuseră cât era de beat.

— Trebuie să vorbim, a balmăjit el. Probabil vă întrebați de ce v-am chemat aici. Am ceva să vă spun de multă vreme.

Era de rău augur o astfel de introducere pentru cei doi musafiri ai săi, dependenți cu totul de el, într-o țară în care nu mai fuseseră niciodată înainte.

— Dar când suntem la vilă, doar noi trei.

Le luase aproape o oră să se întoarcă pe jos acasă, Bunny chinându-se să urce dealul, ca un asin bătrân, un costum gri în contrast cu pământul roșu. Era absurd acum să te gândești la toți trei, împreună în Oxford, cu atâția ani în urmă; părea că-mbătrânise cu zece ani mai mult decât ei.

— Trebuie să mă odihnesc, a mormăit după ce au intrat în casă. Lăsați-mă să dorm câteva ore, apoi vorbim.

Așa că, în timp ce Bunny urcase să alunge în somn arșita amiezii, Megan și Henry se prăbușiră pe fotoliile aflate de o parte și de alta a scării.

— O scurtă siesta.

Asta se întâmplase cu trei ore în urmă.

Megan se uita pe geam. Henry se aplecă în față și numără da-lele dintre ei: ea era la o distanță de șapte plăci albe de gresie, în diagonală față de el.

— Asta pare un soi de joc de șah, a spus.

— De asta te tot miști de colo-colo? Îți așezi piesele în formație de atac?

Se întorsese, mijindu-și ochii, să îl confrunte.

— Șahul e o metaforă ieftină. E ceea ce bărbații folosesc când vor să vorbească într-un stil afectat despre conflict.

Între ei mocnea o ceartă încă de după-amiază, de când Bunny a pus capăt abrupt prânzului. *Noi trei trebuie să avem o discuție, departe de ochii spanioli.* Megan privea din nou pe geam și iat-o, inevitabilă ca vremea: cearta iminentă, o pată neagră acoperind cerul albastru.

— Șahul e despre simetrie și reguli, a continuat ea, conflictul însă e doar murdar și necruțător.

Henry zdrăngănea chitara încercând să schimbe subiectul.

— Știi cum se acordează? O găsisse agățată pe peretele de deasupra scaunului său. Aș putea să cânt la ea dacă ar fi acordată.

— Nu, a spus Megan, părăsind camera.

A privit-o cum se afundă în interiorul casei: versiuni tot mai mici ale ei, înrămate de tocuri de ușă din ce în ce mai îndepărtate, de-a lungul coridorului. Apoi, și-a aprins o nouă țigară.

— Când crezi c-o să se trezească? Mi-ar plăcea să iau o gură de aer.

Se întorsese, versiunea ei în mărime naturală, încadrată de tocul ușii celei mai apropiate.

— Cine știe, zise Henry. Acum doarme somnul de „tocmai-am-servit-prânzul“.

Femeia nu a zâmbit.

— Ia-o înainte. Cred că orice are de zis poate să aștepte.

Megan a făcut o pauză, iar chipul îi era impecabil și cu nepuțință de citit, ca în ședințele foto. De profesie, era actriță.

— Ai idee ce vrea să ne spună?

Henry a ezitat:

— Nu.

— Bine. Atunci ies.

A dat din cap și a urmărit-o cum se îndepărta. Coridorul ducea afară din salon, chiar în direcția spre care privea și a văzut-o cum a pășit de-a lungul lui, ieșind apoi pe ușa din capăt; scara era în stânga lui. A continuat să zdrăngănească coardele chitarei până când una dintre ele a plesnit, iar firul metalic i-a lăsat o tăietură pe dosul palmei.

Exact în acel moment încăperea s-a întunecat complet, iar el s-a întors imediat spre dreapta: Megan privea pe geam înăuntru, iar dealurile roșii din spatele ei îi dădeau o aură demonică. Nu părea să-l vadă; poate că lumina de afară era prea puternică. Însă el se simțea ca un animal la zoo, așa, cu dosul palmei la gură, curățându-și rana, și degetele atârnându-i sub bărbie.

Megan s-a adăpostit pe partea umbrită a casei.

Din mijlocul tufelor de flori în care stătea, s-a sprijinit de casă și a închis ochii. Pe undeva aproape se auzea un sunet slab, constant: pic, pic, pic. Părea să vină din spatele ei. A crezut inițial că era sunetul chitarei, reverberând prin pereți, dar nu era suficient de melodios. Era foarte slab – aproape că nici nu era –, dar îl putea auzi la fel de precis cum simți o pietricică în pantof.

Pic. Pic. Pic.

S-a întors și a privit în sus. Printr-un grilaj de fier forjat vedea o muscă ce se izbea constant de fereastra închisă de la dormitorul lui Bunny. Cel de lângă camera ei, la ultimul etaj al casei. Era doar o muscă, încercând să evadeze; apoi a văzut că erau două. De fapt, trei. Acum patru. Un roi de muște, încercând să iasă din cameră. Colțul ferestrei era negru, înțesat de ele. Și le putea imagina cu ușurință pe cele care zăceau moarte pe pervaz. A găsit o pietricică pe jos și a aruncat-o-n geam; norul negru s-a împrăștiat când piatra a lovit fereastra, dar niciun zgomot nu a venit dinăuntru. A încercat din nou, fără a-și putea trezi gazda, care dormea în continuare.

A devenit tot mai nerăbdătoare și a luat un pumn de pietricele, aruncându-le una câte una până când nu mai avea nimic în palme. A ocolit casa, a trecut peste pragul de la intrare, a pășit de-a lungul coridorului până la baza scărilor, unde Henry, luat pe nepregătite de apariția ei bruscă, a scăpat chitara, care a făcut zdrang pe podeaua albă și rece.

— Cred că ar trebui să-l trezim pe Bunny.

Vedea că e îngrijorată.

— Crezi că a pășit ceva?

De fapt, era furioasă.

— Cred că ar trebui să verificăm.

A început să urce scara. Henry venea în urma ei când a văzut ceva ce a făcut-o să se oprească și să strige. Din instinct, Henry a prins-o în brațe. O manieră în care încercase să o liniștească, dar atât de neîndemânatic, încât au rămas blocați, incapabili să se miște.

— Dă-mi drumul!

L-a împins cu cotul și a fugit sus pe scări, iar odată ce umerii ei nu i-au mai blocat perspectiva, Henry a văzut ce-o făcuse să strige: o baltă de sânge ce pornea de sub ușa camerei lui Bunny până la buza treptelor, spre el.

Niciunul din ei nu mai văzuse vreodată atâta sânge. Bunny zăcea întins cu fața în jos pe cearșaf. Plăselele unui cuțit îi ieșeau din spate, de unde pornea o dâră roșie ce se întindea până la marginea de jos a patului. Lama dispărea aproape cu totul în spinarea lui Bunny; între mânerul cuțitului și spatele lui nu se vedea decât o fâșie argintie, ca licărul lunii printre draperii.

— Direct în inimă, a zis Megan.

Mânerul ar fi putut la fel de bine să fie un orologiu solar, iar cadavrul să indice, fără să știe, trecerea timpului.

Se apropie de pat, ocolind băltoacele de sânge de pe podea. În momentul în care era foarte aproape de cadavru, Henry o opri:

— Crezi că e bine să faci asta?

— Trebuie să verific.

Își apăsă, complet absurd, două degete pe gâtul lui Bunny. Nu avea puls. A dat din cap.

— Nu poate să fie adevărat.

În stare de șoc, Henry se așeză pe marginea saltelei; greutatea lui făcu petele de sânge să pornească spre el, iar el a sărit în sus, ca trezit dintr-un coșmar. S-a uitat la ușă, apoi s-a întors la Megan.

— Ucigașul s-ar putea să fie încă aici, a șoptit Henry. Mă duc să verific celelalte camere.

— Bine, i-a răspuns Megan șoptit; și, fiind actriță, șoapta ei fusese la fel de clară ca și când ar fi vorbit cu o voce normală. Era aproape sarcastică. Și verifică să vezi dacă toate ferestrele sunt închise.

— Așteaptă aici, i-a zis Henry. Și a plecat.

A încercat să respire adânc, dar aerul din încăpere era deja împuțit, iar cele câteva muște premonitorii continuau să se izbească de geam, de marginea zilei caniculare. Probabil că se plictisiseră deja de cadavru. S-a dus la geam și l-a deschis câțiva centimetri. Muștele au zburat pe dată, topindu-se în albastrul cerului, ca firele de sare amestecate în ciorbă. Cum stătea acolo, împietrită din pricina șocului, îl auzea pe Henry verificând camerele din apropiere, deschizând șifoniere și uitându-se pe sub paturi.

A apărut din nou în pragul ușii, cu o privire dezamăgită.

— Nu e nimeni aici.

— Ferestrele erau închise, toate?

— Da, le-am verificat.

— Așa m-am gândit și eu. Bunny închisese totul, compulsiv aproape, înainte să mergem să luăm prânzul. L-am privit.

— Dar alea două uși sunt încuiate?

A arătat spre cele două uși de la balconul din spatele ei. Megan s-a apropiat de ele și-a tras de clanțe. Erau zăvorâte pe dinăuntru sus, jos și la mijloc.

— Da, a zis.

S-a așezat pe marginea patului, ignorând complet sângele care se împrăștia.

— Henry, știi ce înseamnă asta?

S-a încruntat.

— Înseamnă că probabil au ieșit pe scară. Voi încuia toate ușile și ferestrele de la parter. Stai aici, Megan.

— Așteaptă, a dat să zică, însă el deja dispăruse.

I-a auzit picioarele desculțe tropăind cu un sunet deloc melodios pe treptele albe și dure precum clapele de pian, apoi oprindu-se, odată ajuns la cotitura scării, și sprijinindu-se, cu un sunet sec, cu palma de perete, apoi i-a auzit foiala la etajul de jos.

A deschis un sertar din comoda de lângă partea de pat a lui Bunny: nu era nimic acolo în afară de un ceas de aur și lenjerie intimă.

În altul erau jurnalul și pijamalele sale. Adormise îmbrăcat, bineînțeles. A scos jurnalul și a răsfoit paginile. Ultima notație era de acum aproape un an. L-a pus la loc. Apoi s-a uitat la ceasul ei.

Cât timp trebuia să mai stea acolo, tolerând aerul de om stăpân pe situație afișat de Henry, înainte să coboare și să îl înfrunte?

Cu fiecare ușă pe care Henry o închidea, casa devenea tot mai caldă, așa că, deși începuse totul în grabă, acum se mișca încet și metodic, respirând adânc și trecând prin fiecare cameră de mai multe ori pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic. Organizarea casei îl amețea și se întreba cum de ajunsese Bunny să locuiască singur în ditamai hardughia. Niciuna dintre camere nu părea să fie de aceeași mărime sau formă, iar multe dintre ele nu aveau niciun geam.

— Nu luminează, ci mai degrabă întunericul vizibil. Probabil că asta faci când ai bani, și-a zis Henry.

S-a întors în salon, unde a găsit-o, așezată pe scaunul pe care stătuse el și fumând o țigară din pachetul lui. A simțit că poate ar trebui să spună ceva jucăuș, pentru a amâna, fie și doar pentru o clipă, confruntarea cu realitatea.

— O chitară și-o altă tunsoare dac-ai avea, și-ar fi de parcă m-aș uita-n oglindă, a zis el.

Megan nu a răspuns.

— Au plecat, a spus Henry. Sunt multe ferestre și uși aici jos, desigur. Ar fi putut ieși pe oriunde ar fi vrut.

Încet, a lăsat țigara într-o scrumieră și a apucat un cuțit mic pe care l-a pus alături. Henry nici nu-l observase, doar un alt obiect subțire, amestecându-se în camera puțin decorată. S-a ridicat în picioare și a îndreptat lama spre el, cu vârful spre pieptul lui Henry.

— Nu te mișca, i-a zis pe un ton scăzut. Stai acolo. Avem de vorbit.

Henry a dat să se îndepărteze. Dosul genunchilor i s-a lovit de scaunul așezat față în față cu al ei și s-a răsturnat în el. Megan s-a ridicat ca un arc declanșat de mișcare lui bruscă, iar preț de un moment Henry s-a simțit lipsit putere, strângând disperat brațele scaunului. Dar ea a rămas pe loc.

— Ai de gând să mă omori, Megan?

— Doar dacă mă obligi.

— Nu aş putea niciodată să te oblig să faci ceva. A oftat. Îmi poți da o țigară? Mă tem că dacă mă întind eu însumi după una o să-mi pierd un deget sau două. Aş sfârşi prin a-mi fuma propriul deget, ca pe un trabuc.

A scos una din pachet și i-a aruncat-o; Henry a prins-o și a aprins-o cu grijă.

— Ei bine, a zis el. Ai căutat motiv de ceartă toată după-amiaza, dar îmi imaginam ceva mai civilizată decât asta. Care-i faza?

Megan a vorbit cu încrederea celui care și-a depășit în iscusință inamicul.

— Încerci să pari calm, Henry, dar mâinile-ți tremură.

— Poate mi-e frig. Mi se pare mie sau vara spaniolă e puțin cam răcoroasă anul ăsta?

— Și totuși, ești transpirat leoarcă.

— Ce crezi? Ai un cuțit îndreptat spre capul meu.

— E un cuțitaș, iar tu ești ditamai omul. Și nu e nici pe departe lângă capul tău. Transpiri tot fiindcă ți-e teamă nu cumva să fii dat în gât, nu pentru că ai impresia că o să te rănesc.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, iată faptele. Sunt cinci camere sus. Toate au gratii la geamuri. Bare negre, groase, genul pe care-l vezi în desene animate. Două dintre camere au uși care duc la balcoane, iar ambele uși erau încuiate. Ferestrele, la fel. Tu însuși le-ai verificat tocmai adineauri. E o singură scară care duce sus, la etaj, asta de aici. E corect ce zic?

Henry dă din cap că da.

— Atunci, oricine l-a ucis pe Bunny trebuie să fi urcat pe aici. A arătat spre capătul aflat în umbră al scării, și pentru o clipă, cât s-au uitat într-acolo, ochii li s-au izbit de întuneric.

— Și a coborât tot pe acolo. Iar tu ai stat aici, încă de când ne-am întors de la masa de prânz.

A ridicat din umeri.

— Și ce? Doar nu insinuezi că aş avea ceva de-a face cu asta?

— Ba chiar asta zic. Fie l-ai văzut pe ucigaș urcând pe acea scară, fie ai mers chiar tu sus, ceea ce te face fie criminal, fie complice. Și nu cred că ești de suficient de mult timp aici ca să-ți fi făcut prieteni.

Henry a închis ochii și s-a concentrat asupra cuvintelor ei.

— E o aiureală. Oricine s-ar fi putut strecura. Nu eram atent la nimic.

— Cineva s-a strecurat pe lângă tine într-o încăpere albă și complet lipsită de zgomot? Cine a fost, Henry, un șoarece sau o balerină?

— Adică tu chiar crezi că l-am omorât?

S-a ridicat indignat în picioare, căci întreaga ei argumentație i-a devenit dintr-odată ușor de înțeles.

— Dar, Megan, e ceva ce-ți scapă și pe care ai uitat să-l menționezi. Poate că am stat aici încă de la ora prânzului, văzându-mi de digestie, dar și tu ai stat, a dracului treabă, aici cu mine.

Și-a întors capul într-o parte.

— În mare, așa e. Dar îmi vin în minte cel puțin trei ocazii în care am ieșit să iau o gură de aer. Mă întreb dacă de asta ai fumat atâta, ca să mă forțezi să ies? Nu știi cât durează să înfigi un cuțit în spatele cuiva, dar mă gândesc că nu prea mult. Spălatul pe mâini după aceea probabil că durează cel mai mult.

Henry s-a așezat la loc.

— Doamne, Sfinte, a zis el încercând să se facă comod, tu chiar nu glumești, nu? Tocmai ne-am găsit prietenul mort în camera lui, iar tu sugerezi că eu sunt făptașul? Bazându-te pe ce anume? Că am stat lângă o scară? Ne știm de cât, de zece ani aproape?

— Oamenii se mai schimbă.

— Ei bine, asta așa e. Mai nou cred că Shakespeare este supraapreciat și nu mai merg la biserică. Dar sper că cineva mi-ar fi atras atenția dacă aș fi plecat de-acasă fără simțul moralității la mine.

— Nu o lua ca pe-un afront la adresa ta. Doar leg punctele între ele. Ai fost aici tot timpul, nu?

— Să nu o iau ca pe un afront? A scuturat șocat din cap. Nu ai citit niciodată romane polițiste, Megan? Sunt cel puțin un

milion de modalități prin care cineva ar fi putut face așa ceva. Poate că e un pasaj secret care duce sus?

— Asta e realitatea, Henry. În lumea reală, dacă e o singură persoană care să fi avut un motiv și oportunitatea, atunci persoana aceea este, de obicei, vinovatul.

— Motiv? Și care anume ar fi motivul meu?

— De ce ne-a chemat Bunny aici?

— Nu știu.

— Eu cred că știi. După cinci ani de tăcere, ne trimite amândurora câte o scrisoare prin care ne invită să-l vizităm în Spania. Și venim aici fără să ne punem întrebări. De ce? Fiindcă intenționa să ne șantajeze. Trebuie să fi știut asta!

— Să ne șantajeze? Cu ce, cu ce s-a petrecut în Oxford? Henry a respins ideea. Bunny era cel care conducea mașina.

— Dar nici noi nu am fost chiar ușă de biserică, nu?

— Aberezi. Am venit fiindcă mi-a zis că vei fi aici și că vrei să mă vezi. Nu zicea nimic despre vreun șantaj.

— Ai scrisoarea la tine?

— Nu.

— Și deci ar trebui să te cred pe cuvânt?

Și-a coborât privirea în podea.

— Încă te iubesc, Megan; de asta am venit. Bunny știa exact ce să spună ca să mă aducă aici. Nu pot să cred că m-ai crede în stare de așa ceva.

Nu se simțea mișcată de cuvintele mari ale lui Henry.

— Îmi doresc să pot trăi în lumea ta, Henry. Probabil că îți imaginezi cum în secunda următoare începem să cântăm.

— Doar îți spun ce simt.

— Și, după cum ți-am zis, eu doar leg punctele între ele.

— Doar că...

— Ce? Se uită la el cu suspiciune. Mâna în care ținea cuțitul îi tresări. Doar că ce, Henry?

Henry se ridică din nou, cu o mână pe cap, iar cu cealaltă sprijinindu-se de peretele alb, masiv. Apoi a început să pășească înainte și înapoi.

— Nu-ți face griji, nu mă apropii.

Megan se crispă și urmărește cu vârful cuțitului fiecare mișcare pe care o făcea Henry.

— Oare, atunci când ai mers afară pentru câteva clipe să te bucuri de aerul proaspăt, nu cumva am plecat și eu? Aș fi putut. Nu ai fi avut cum să știi dacă am plecat sau nu. Și, în acel moment, ucigașul și-a văzut de treabă.

— Și, ai plecat?

— Da, zise el, așezându-se la loc. Am mers să-mi iau o carte din cameră. Probabil că atunci a trecut ucigașul pe lângă mine.

— Mînți.

— Nu mint.

— Ba da, mînți. Mi-ai fi spus mai devreme dacă era adevărat.

— Am uitat, atîta tot.

— Henry, încetează! Făcu un pas înspre el. Nu vreau să fiu mințită!

— Și-a întins mîna; nu tremura.

— Ei, ia te uită. Spun adevărul.

Megan a dat un brînci scaunului pe care stătuse Henry, iar mîna lui s-a agățat, ca o gheară, de brațul acestuia.

— Discuția asta s-a întins deja prea mult. Vreau doar să știi ce ai de gînd să faci mai departe.

— Ei bine, cum nu e niciun telefon aici, aveam de gînd să mă duc repede în sat și să vin cu poliția și doctorul. Dar dacă ai de gînd să le spui că eu sunt vinovatul, nu o să-mi fie tocmai ușor, nu crezi?

— Ne putem face griji în legătură cu poliția mai încolo. Acum vreau doar să mă asigur că dacă las cuțitul ăsta din mîna nu voi sfârși pe pat lângă Bunny. De ce l-ai ucis?

— Nu l-am ucis.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Cineva trebuie să fi intrat și să-l fi ucis.

— Din ce motiv?

— De unde să știi?

Megan se așezase.